

ninger, han har truffet, eller de Anskaffelser, han har gjort, og hvorved Underballancen er fremkommen. Det ærede Flertal erklærer, at selv om det var enigt med Ministeren, hvad det ikke er, kunde Hensigtsmæssigheden og Nødvendigheden af de truene Foranstaltninger dog paa ingen Maade berettigede Ministeren til at gjøre de Udgifter, han har gjort. Jeg tror virkelig, at det ærede Flertal her tager aldeles feil. Det er min Overbevisning, at Flertallet her er kommet ind paa et galt Spor, hvorved det er blevet vildledt til at stille et saadant Forslag, som der nu foreligger. Det forekommer mig nemlig, at Sagen dog simpelthen er den, at skal man bedømme Ministerens Handlinger, maa man i det Enkelte tage de Foranstaltninger, de Anskaffelser for sig, som have foranlediget Overskridelsen paa Budgettet. Nu er det imidlertid let at se, at dette ikke er en Sag, som kan ligge for Finansudvalget. En saadan Bedømmelse i det Enkelte, en saadan virkelig Bedømmelse af Ministerens Handlemaade maa være Statsrevisionens Sag. Statsrevisionen maa tage hele Ministerens Bestyrelse af Theatret for sig og undersøge, om de Udgifter, som Ministeren har afholdt ud over Bevillingen, kunne forsvares eller ei, og i Senhold til en saadan Undersøgelse maa Statsrevisionen gjøre sin Indstilling til Rigsdagen. Dette har nu efter min Opfattelse ogsaa Flertallet fuldt vel søgt, og derfor har det søgt at skyde en Gjerwei ved at kaste hele denne Betragtning fra sig og sige: Uden Hensyn til om Ministerens Bestyrelse af Theatret kan forsvares eller ei, erklære vi ham paa Forhaand for uberettiget til at have gjort de Udgifter, han har gjort. Dette Standpunkt, tror jeg ikke, kan hævdes. Hvis det, som de Herrer forstaa ved Bevillingsmyndigheden, skal hævdes ad den Vej, tror jeg, det vil falde dem lidt vanskeligt. Sagen er nemlig den, at Ministerens Opgave er at drive Theatret — naturligvis saa økonomisk som muligt, men det følger ligefrem og med Nødvendighed af Theatrets Eksistens som saadant, at det skal drives. Theatrets Drift er en ligefrem Forudsætning for Bevillingen paa Finansloven. Vises det sig, at Theatret ikke kan drives med de regelmæssige Indtægter og Bevillingen, bliver det Ministerens Rigt — under sit Ansvar naturligvis — at skaffe de nødvendige Midler tilstede, og det er ogsaa det, som Ministeren har gjort. — Dernæst har det ærede Flertal fremdraget til nærmere Bedømmelse den Maade, hvorpaa den ærede Minister har skaffet sig de nødvendige Penge, idet jo Underballancen er dækket, dels ved at Theatret i sidste Regnskabsaar ikke har afdraget noget af sin Gjæld til Sørs Akademi eller betalt Renter af denne Gjæld, og dels ved at Theatret har opbrugt Resten af sin Reservecfond. Hvad nu det første Punkt angaar, forekommer det mig, at en Institution, som — efter min Forudsætning — skal drives, og det vel at mærke for Statens

Regning, men som har Underbalance, kan umulig samtidig dermed betale Renter og Afdrag til selve Statskassen eller en af dens Afdelinger. En Fordring herom kan man gjerne opstille, men det bliver i Virkeligheden, naar den skal opfyldes, kun en Ompostering og ikke Andet. Hvad Reservecfonden angaar, har der jo allerede tidligere været sørt lange Stridigheder om dets Stilling. Man har fra de Herrers Side paastaet — men det er aldrig blevet anerkjendt af Regjeringen — at Reservecfonden ikke kunde røres uden særlig Bevilling. Dette turde dog bero paa en Mis kjendelse af denne Reservecfonds Natur og dets Oprindelse. Den er jo ligefrem fremkommet ved, at man i det gamle Theaters Tid i de senere Aar har søgt at spare Noget sammen, for dermed, naar man gik over i det nye Theater, at kunne gjøre en hel Del Anskaffelser, som man, saa længe man var i det gamle Theater, ikke fandt sig foranlediget til at foretage, ganske naturligt fordi man ikke havde saa stærk Brug derfor som i det nye. En hel Del Anskaffelser kunde ikke engang gjøres. Det er disse Penge, som Theatret saaledes selv har sparet sammen, som det forekommer Mindretallet, at Theatret ogsaa har Ret til at bruge til nødvendige Udgifter, naturligvis ikke udenfor, hvad der kan anses for forsvarligt, men indenfor disse Grændser ser jeg ikke, at Ministeren har overtraadt sin naturlige Bemyndigelse i dette Forhold. Det, som Flertallet vil efter Betænkningen og efter den meget ærede Ordførers Udtalelser, er jo det, at det vil bevirke, at Bevillingsmyndighedens lovmæssige Ret holdes i Agt. Nu er Flertallet kommet til den Overbevisning, at det ikke kan ske under den nuværende Bestyrelse paa anden Maade end ved at bestemme, at Theatret midlertidig skal lukkes. Det er lige overfor dette Forslag, som jo saa nærmere er udført, at Mindretallet har tilladt sig de to Bemærkninger, som den ærede Ordfører specielt lagde os til Last som noget aldeles Urimeligt. Den ene er nemlig den, at vi finde det urigtigt — hvad det Punkt angaar, have vi ikke talt Noget om den konstitutionelle Ret, det vil jeg blot som en Sidebemærkning gjøre opmærksom paa — at ophæve en bestaaende Statsinstitution gennem en Bestemmelse paa Finansloven. Jeg tror oprigtig talt, at i al Fald det Uheldige deri har været almindelig anerkjendt her tillands hidtil; naar alle Faktorer af den lovgivende Myndighed vare enige om den Ting, vilde jeg alligevel betragte det som en mindre heldig Form, men saa kunde det dog gjøres. Den Ytring af os imidlertid, at vi betragte det som usforsvarligt fra Folkethingets Side ensidig at ville fremtvinge en saadan Reklæggelse, den skulle vi sikkert ikke gaa fra. Derimod have vi ganske vist yttret, at det efter vor Overbevisning strider mod den konstitutionelle Ret hertilands, at dette Thing paa Grund af Mistillid til en Minister vil, ikke negte ham Penge